

Lapvég

Ez nem tél. Ez nem tél, hanem egy nagy túró. A tél olyan, hogy esik a hó, de leginkább olyan, hogy a gyerekek hógolyóznak, hólapdáznak, szánkóznak meg korcsolyáznak, síelnek is – meg a tél olyan, hogy én boldog vagyok. A boldogság persze nem télfüggvény, de mégiscsak jó érzés, ha az ember boldog. Hogy mitől nem vagyok boldog, az ebben a pillanatban abszolút érvénytelen kérdés, ne is tevődjék fel automatikusan. Nincs hó, nincs tél – az is lehet talán, hogy miattam nincs hó, és miattam nincs tél... Sőt, szinte biztos, hogy mindennek én vagyok az oka. És természetesen okozata is.

Mert ha miattam nincs hó, akkor miattam üldögélnek a gyerekeim valahol a Tátrában, fenn, magasan, síléccel a lábukon, kissé komikusak így, síléccel a lábukon, ahogy várják, hogy jöjjön a hó. Más szóval, hogy jöjjön belém a boldogság. És én is komikus lehetek itt a szerkesztőségi Komputer előtt kuporogva, savanyú képpel, a télre panaszkodva, várva a havat, melyet végső soron boldogságnak is hívhatunk. De vajon honnan jöjjön, honnan jöhetne? Mindkettő az égből netán...

Mondjuk a legegyszerűbben onnan, ha kiküszöböljük az eget, hogy egyik gyermekem az egyik térdemen üldögél, a másik gyermekem a másik térdemen üldögél. Ez persze feloldhatatlan dilemmát eredményez. Mert ülni ugyan tudnak, de még milyen vitézül, havazni azonban nem. Ráadásul messze vannak tőlem, s nem boldogok, viszont ha az ölemben ülnének, akkor én boldog lennék ugyan, de ők nem lennének azok, mert nem lennének messze, és a lábukon nem lehetne síléc...

Néha már arra gyanakszom, hogy másoknak igenis van tél, igenis van hó, igenis van boldogság. Hogy a dilemma feloldható. Ebben az esetben viszont azt a kérdést kell felvetnünk, hogy mitől ez az én negatív kiválasztottságom. De erre már képtelen vagyok megkeresni a választ. Inkább az ablak elé ülök és bámulom az eget, hátha jön a hó. A hó, vagy a boldogság, vagy hó és boldogság, együtt, kézenfogva.

Vagy csak sok hű, sok hó, és élünk semmiért boldogtalan...

ZALÁN TIBOR